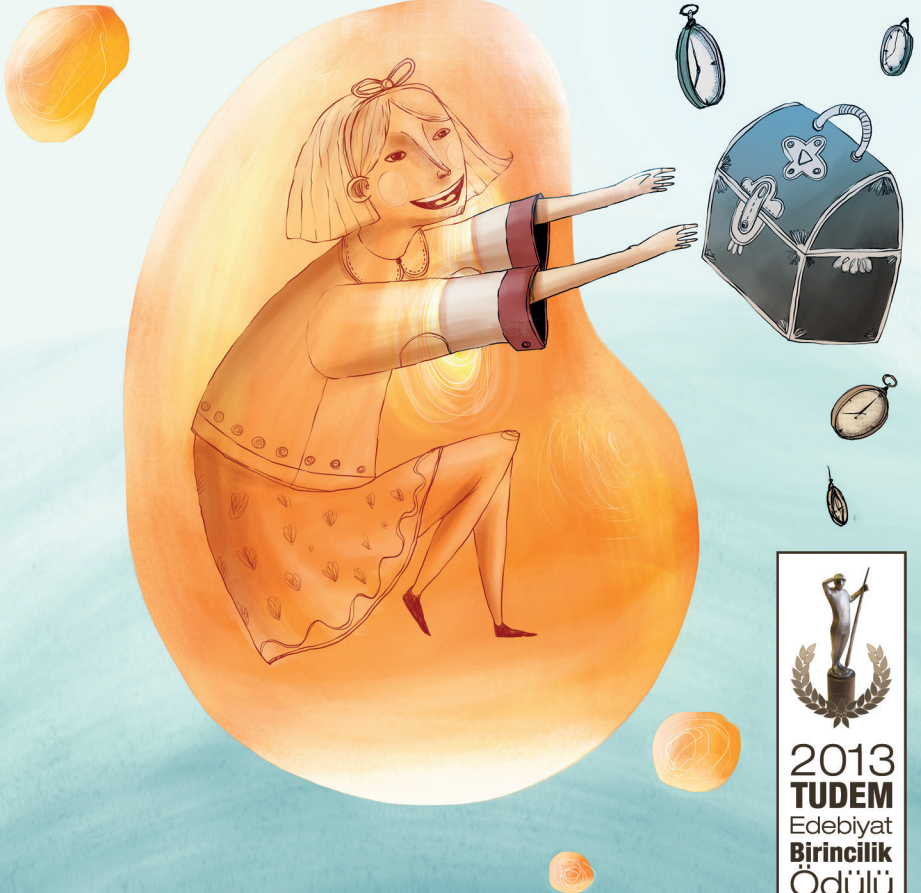

AMBER'İN ZAMAN KAPSÜLÜ

FIGEN GÜLLÜ

2013
TUDEM
Edebiyat
Birincilik
Ödülü

2013 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Birincilik Ödülü

AMBER'İN
ZAMAN KAPSÜLÜ

FIGEN GÜLLÜ

AMBER'İN ZAMAN KAPSÜLÜ

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Figen Gülü

KAPAK RESMİ: Kaan Bağcı

EDİTÖR: Burhan Düzçay

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2014 (2000 adet)

Beşinci Baskı: Şubat 2017 (3000 adet)

(İlk dört baskı toplam 8000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 932 - 7

Yayınevi sertifika no: 11945

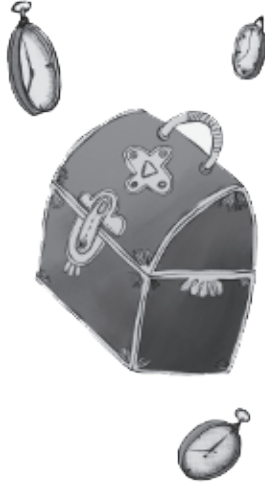
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2013 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Birincilik Ödülü

AMBER'İN ZAMAN KAPSÜLÜ

— FİGEN GÜLLÜ —

 tudem

Figen Gülü

1989 yılında İzmir'de doğdu. İzmir'de tamamladığı ilk ve ortaöğrenimi boyunca yazmaya ve edebiyata hep ilgi duydu. Bu ilgisi zamanla bir tutkuya dönüştü ve üniversitede de yazarlık eğitimi almaya karar verdi.

Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü Dramatik

Yazarlık Anasanat Dalı'nda öğrenimini tamamladı. Yazarlık eğitimi boyunca birçok oyun, öykü, radyo oyunu, senaryo ve televizyon dizisi gibi yazım türleri üzerinde çalıştı.

Üniversite eğitiminin ardından 2011'de başladığı reklam ve metin yazarlığına, drama öğretmenliği ve senaryo-televizyon dizisi yazarlığını da ekleyerek devam ediyor.

2014 Tudem Edebiyat Ödülleri Roman Birinciliğini kazandığı *Amber'in Zaman Kapsülü* ile gerçek anlamda yazarlığa adım atıyor.

Aras Kılıç'a...

1

EKSİK FOTOĞRAFLAR

Yaşlı ağacın gövdesinden akan reçine, ağacın üzerindeki tırtıl ile daha önce hiç görmediğim yeşil kanatlı, çirkin bir böceğin üzerine akıyordu. Reçine, belki saatlerdir akıyor; önüne çıkan canlı cansız her şeyi içine alıyordu. Ağaç upuzundu. Ucu bucağı görünmüyordu. Ben ağacın gövdesine tıpkı bir böcek gibi sarılmış, küçücük olmuş; reçinenin beni de içine almasını bekliyordum. Hem korkuyor hem de bu yapı yapış sıvı ile buluşmak için sabırsızlanıyordum. Az kalmıştı. Sıra bana da gelecekti. Nefesimi tutmuş, bu mucizevî anı bekliyordum.

Yaklaşık bir aydır sık sık gördüğüm rüyamdan, sinir bozucu bir korna sesiyle uyandım. Yatağımdan telaşla kalkıp pencereyi açtım. Sabah sabah bisikletin kornasıyla tüm sokağı inleyen, Tiktak Sami'den başkası değildi.

Beni pencerede görünce “Günaydın Amber Hanım!” dedi. “Sonunda uyanabildiniz.”

“Geç mi kaldık? Saat kaç?” diye sordum. Tiktak bir cevap vermek yerine, şaşkın şaşkın suratıma bakıyordu. “Ne bakıyorsun?” dedim. “Haydi, sen git. Ben koşar, sana yetişirim.”

“Amber, bugün cumartesi. Okul yok ki...” dedi gülerek.

Sabahları çok zor uyanırdım. Eğer bir cumartesi günü erken kalkacaksam önemli bir nedenim olmaydı. “Ne işin var öyleyse sabahın bu saatinde?” diye bağırmaıla, Tiktak’ın hemen ayaklarının dibinde duran büyükçe saati kaldırması bir oldu. Yaklaşık bir hafta önce, babamın doğum günü için ondan yapmasını istediğim saatti bu.

“Tabii ya! Babamın doğum günü bugün... Nasıl da unuttum!” diye mırıldandım kendi kendime.

Tiktak, babamın yakın arkadaşı olan Saatçi Erdal amcanın oğıuydu. Üniversitede ikisi de mimarlık okumuş olsalar da Erdal amca, aile mesleği olan saatçiliği sürdürmeyi seçmişti. Aradan geçen yıllar içinde babam, başarılı bir iç mimar olmuş; Erdal amca ise Saat Dükkanını adındaki dükkanından hiç ayrılmamıştı. Farklı hayatları seçmelerine rağmen, ikisi de üniversite yıllarındaki dostluklarını korumayı bilmişlerdi. Bu dostluk sayesinde Tiktak ile ben de kardeş gibi büyümüştük.

Biraz deli dolu olsa da iyi çocuktuk Tiktak. Genellikle onun bisikletiyle giderdik okula. İkimiz de on üç yaşında olmamıza rağmen, o benim bir alt sınıftaydı. Herkese, “İlk gün çok ağladım diye beni okula geç gönderdiler,” diyordu ama aslında sınıfta kalmıştı. Erdal amca bir süredir Tiktak’ı, ‘baba mesleğini öğrensın’ diyerek okuldan arta kalan zamanda yanında çalıştırıyordu. Doğrusu, Tiktak da bu durumdan pek şikâyetçi değildi. Saatlerle oynamayı, onları yapmayı, bozmayı, tamir etmeyi çok seviyordu. Eh, güzel saatler de yapıyordu. Bu yüzden, babamın ellinci doğum günü hediyesi için ondan yardım istemiştım.

Eski bir saatin fonuna, babamın elli yıllık geçmişini fotoğraflarla sığdırmaya çalışacaktık. Önce babamın evde bulabildiğim fotoğraflarının renkli kopyalarını almıştık. Sonra da Tiktak, saatin rakamlarının yer alacağı fon kartona babamın fotoğraflarını yapıştırmıştı. Saatin rakamları kocamandı! Rakamların her birinin üzerinde, babamın hayatının belli dönemleri yer alıyordu. Mesela saat birde ilkokul mezuniyetinin fotoğrafı vardı. Saat onda ise üniversite mezuniyetinin... Saat, gerçekten kusursuz görünüyordu.

Odamdan çıktığım gibi soluğu bahçede, Tiktak’ın yanında aldım. Saati yakından görünce sevincim bir kat arttı. Bir çığlık attım.

“Harika! Tam istediğim gibi. Sana boşuna Tiktak demiyorum. Saat gibi tıkr tıkr çalışıyorsun!”

Tiktak, ben konuştukça utanıyordu. Saate sarılmış; saatin alt bölümünü eliyle sıkıca kapatmıştı.

“Çek şu elini,” dedim. “Tümünü görmek istiyorum.”

Tiktak, kızarıp bozarmaya başlamıştı. “Ben de sana onu söyleyecektim,” diyerek utana sıkıla, eliyle kapattığı bölümü açtı. Bomboştı!

“Hâlâ bitirmedin mi?”

Sesim biraz hırçın ve istediğimden daha yüksek çıkmıştı. Zaten dakikalardır karşımda ezilip büzülen Tiktak, şimdi iyice yerin dibine geçmişti.

“Foto... fotoğraflar yetmedi,” dedi kekeleyerek.

“Nasıl yetmez? Hepsini oturup ince ince planladık. En geç akşama vermem gerek hediyeyi,” dedim. Sakin olmaya çalışıyordum.

Doğum günleri, babam ve benim için çok önemliydi. Doğum günlerimizde en şaşırtıcı ve yaratıcı hediyeyi vermek için birbirimizle yarışırđık. Bu yıl, babam hayatında elli yılı; yani yarım asrı geride bırakıyordu. Tiktak'ın elindeki yarım yamalak saate baktım. Babam kesinlikle daha iyisini hak ediyordu.

“Amber, şey diyeceğim... şey...”

Belli ki Tiktak'ın bir önerisi vardı. “Söyle hadi!” dedim.

“Burası için aynı fotoğrafları kullansak...”

“Kesinlikle olmaz!” diye karşı çıktım. Kusursuz, ellinci yaş gününe yakışır bir saat istiyordum.

“İyi de ne yapacağız? Sen evi biraz arasan... Belki Bülent amcanın başka fotoğraflarını bulabilirsin.”

“Hiç sanmıyorum. Sana verdiğim onca fotoğrafı zor buldum zaten,” deyince suratı asıldı. Onu üzmemek istemezdim ama bu doğum günü hediyesine verdiğim önemi biliyordu. En azından dün söyleseydi... Şimdi yine tüm evi arayacaktım. Yeni fotoğraflar bulamazsam saatin üst bölümünde yer alan fotoğrafları tekrar kullanmak zorunda kalacaktık. Ama ben hiçbir zaman unutamayacağı bir hediye vermek istiyordum babama. Onu ne kadar sevdiğimi, düşündüğümü bu hediyeyle kanıtlamak istiyordum.

Yaptığım türlü türlü şımarıklıklara göz yummasına rağmen, kendisine dair en ufak bir şeyi önemsemediğimi düşünmek babamı üzdi. Televizyonda sevdiğimiz bir program başladıysa onu hemen çağırmalıydım. Okul gezilerine katılabılırdim; ancak gideceğim için yaşadığım sevinç onu kırabilirdi. Babam hiçbir zaman dile getirmese de ben, onun artık neye üzülp neye darılacağını çok iyi biliyordum. Eskiden babamın bu tavrına bir anlam veremez, kızardım. Anlam veremediğim ve tuhaf bulduğum tavırlarına rağmen onu çok severdim. Annemin yokluğunu hiç hissettirmemiş, hep üzerime titremişti. Son yıllarda iyice duygusallaşan, içine kapanan babama artık kızmıyordum.

Sıradan bir baba-kız ilişkisi değildi bizimki. İki kişilik ama çok mutlu bir hayatımız vardı. Evin içinde yalnızlıktan canım sıkıldığında, bana arkadaşlık eder, benimle güler oynardı. Çok zor bir problemi çözemediğimde öğretmenim olur, yardım ederdi. Ben üzülsem o da üzülürdü. O benim canım babam; ben onun biricik kızyıdım. Mükemmel bir babaydı! Bir de fazla duygusal olmasaydı... Bazen onun tüm neşemize rağmen çok mutsuz ve hüzünlü olduğunu hissederdim. Bu yüzden onu üzecek bir şey yapmama özen gösteriyordum. Çalışma odasında oturup gümüş bir kutunun içindekilere bakarak zaten yeterince üzülyordu.

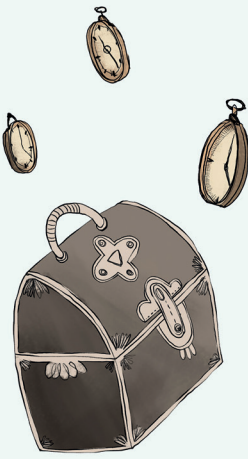
“Amber, artık dükkâna dönmem gerek. Saati de götürüyorum. Birkaç fotoğraf bile işimi görür. Hemen bulup getirebilirsen aynı fotoğrafları kullanmak zorunda kalmayız. Amber! Sen, beni duyuyor musun?”

Tiktak'ın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

“Gümüş kutuda...” dedim heyecanla.

“Ne kutusu? Hemen fotoğraf bulursan aynılarını kullanmak zorunda kalmayız diyo...”

Sözünü bitirmesini beklemeden eve doğru koşmaya başladım. Sanırım ihtiyacım olan fotoğrafları nerede bulabileceğimi artık biliyordum.

AMBER'İN ZAMAN KAPSÜLÜ

Hiçbir sır sonsuza dek gizli kalmaz mı?

Girilmesi yasak bir oda!

Geçmişin sırlarına dair içinde ipuçları
barındıran bir sandık!

Ve meçhul bir zaman kapsülü!

Amber, annesini küçük yaşlarda kaybetmiş,
13 yaşında bir kız. Sınırlarını babasının çizdiği
iki kişilik dünyası yetmemeye başladığında
geçmişin, başka bir deyişle, annesi ve
akrabalarıyla ilgili gerçeğin peşine düşecektir.

*Büyüme, arayış, aile ilişkileri gibi temaları ve
gizemli öyküsüyle soluk soluğa okuyacağımız
bir ilk roman.*

978-9944-69-932-7

9 789944 699327

www.tudem.com